

Var İle Yok Arasında 2

– Halil Aktaş · 26 Temmuz 2012

Keltepe'ye çıkmışlardı. Manzara harika, tabiat mükemmel, Ağustos sıcaklığında burada tam bir yayla havası vardı. Her şey mükemmeldi, yiyip içip eğlendiler. Çaylarını içerken sohbet koyulaştı. Aslı "Evrenin yüce yaratıcısına şükürler olsun, ne güzel bir gün geçirdik. O istedikten sonra bütün her şeyi insanoğlunun emrine verir, yeter ki insanoğlu istemesini ve şükrünü bilsin" dedi. "Bakın benim ne otomobilim var, ne de bu geziye özel çıkacak kadar varlığım. Kâinatın sahibi bana sizin gibi arkadaşlar verdi ve ben de sizin vesilenizle, O'nun izniyle bu güzel günü yaşadım. Hepinize çok teşekkürler" dedi.

Hakan ise baba ve dedesine çok şey borçlu olduğunu, onların sayesinde istediği arabaya binip istediği her şeyi alabildiğini ve istediği her şeye onların sayesinde kavuştuğunu söyledi. Aslı Hakan'a dönerek, "Hakan onlar çalıştılar kazandılar ama veren Yüce Allah'tır. Önce O'na, sonra da babanlara teşekkür etmelisin, sakın bana kızma" dedi." Çünkü o istediğine istediği kadar verir ve istediğinden de hepsini bir anda alır. Yani Hakan kâinatın Yaratıcısı isterse, senin arabanı, villanı, babanın fabrikasını, hatta bizim bütün varlığımızı bir anda yok edebilir. Onun için dedim şükürümüz önce ona olmalı diye". Hakan kızmamıştı ama bu sohbet pek hoşuna gitmemişti. Aslı'ya şöyle bir soru yöneltti: "Diyelim ki kaza yaptım, bana bir şey olmadı arabam gitti, evim var... Diyelim ki evim yandı, arabam ve fabrikam var. Hepsinin bir anda kaybolması biraz zor gibi...".

Aslı şöyle devam etti. "Evreni yaratan, ona bu varlıkları bizler için gönderen Yüce Mevlamın bizim gözümüze görünmeyen melekleri var, onlara verdiği emirleri onlar anında yerine getirirler, ne fazlasını yaparlar, ne de azını".

Hakan'ın maneviyatla çok ilgisi olmadığı için bu ifadeler ona biraz tuhaf geldi ve anlamadan şu sözler ağzından dökülürdü. "Aslı, çalışmalı insan. Senin baban ve deden de benimkiler gibi çalışsaydı şimdi senin de aracın ve villan olacaktı. Meleklerden her şey beklenmez ki". Aslı çok üzülmüştü. "Hakan ben halimden çok memnunum ve çok mutluyum" dedi. "Sadece sana biraz manevi pencereden bakasın diye demiştim bütün bunları. Kusura bakma Seni üzdüm ise affet" dedi. Bu güzel gün için Hakan'a ve arkadaşlarına teşekkür etti. "Bu güzel Ağustos gününü hiç unutmayacağım" dedi. Çantasındaki günlük defteri geldi aklına ve onların yanında "16 ağustos hayatımın en güzel günü" diye yazmayı da unutmadı. Vedalaşıp ayrıldılar.

Aslı eve geldi. Yalova'nın mahalleleri arasında kendilerine has, küçük bir evleri vardı. Kapıda annesi karşıladı onu. Kızını mutlu görünce o da mutlu olmuştu. Gününü özetleyerek anlattı annesine. Hakan'dan bahsetti. Onu sevdiğini, beğendiğini fakat, manevi bilgisinin çok az olduğunu, ona yardım etmek istediğini söyledi. Annesi gülerek "yoksa gönül işi mi" dedi. "Yok anneciğim, iyi bir çocuk ama manevi tarafı eksik, yardım etmek lazım. Bu bizim insanlık görevimiz".

Saat 22:00'a geliyordu Aslı annesine iyi geceler dileyip yattı. Gündüz hem eğlenmiş, hem de yorulmuştu.

Yatağa uzandığı gibi uyudu. Gecenin ne zamanı olduğunu bilmiyordu. Büyük bir gürültü ile uyandı. Sanki dünya yıkılıyor, neye uğradığını şaşırılmış halde, evin beşik gibi sallandığını ve üzerine düşen bazı maddelerin olduğunu hissetti. Kalbi korkudan yerinden çıkacaktı sanki. Birden anne ve babasını hatırladı. Şehrin her tarafından çığlıklar yükseliyordu. Annesi ve babasının bulunduğu odaya koştu. Üzerlerine düşen elbise dolabını zorlukla sağa kaldırdı. Şükürler olsun yaşıyorlardı. Dışarı fırladılar. Şehirde büyük bir çığlık ve toz bulutu vardı. Aslı, annesi, babası dahil herkes ağlıyordu. Bir süre sonra deprem olduğunu anladılar. Sıkıca birbirlerine sarıldılar. Aslı'nın annesinin bir kolu feci şekilde ağlıyordu. Aslı olayı ufak çiziklerle atlatmıştı.

Sabah olunca yaralılar hastanelere kaldırıldı. Kurtarma ekipleri hızla çalışmalara başladılar. Aslı annesiyle hastanedeydi. Hastane yaralılarla dolup taşmıştı. Bağırışmalar, çağırışmalar durum dayanılacak gibi değildi. Aslı dua ediyor, Allah'a yalvarıyordu. Herkes için, annesi ve babası hayatta olduğu için. Zaman zaman da ağlıyordu. Şehirde gördüğü yıkık binalar ve onların enkazları altında kalanları düşündükçe tır tır titriyordu. Bir ara hastanenin penceresinden dışarıyı seyrederken annesinin bulunduğu odaya her tarafı yara bere içinde bir hasta gelmişti. Bağırıyor, ağlıyordu. Bu sesi tanımaya geldi Aslı. Kafasını o tarafa çevirdiğinde ne görsün, bu kişi dün beraber Keltepe'ye gittikleri Hakan'dı. Hemen yanına koştu, geçmiş olsun dileklerini ilettiler. Birbirlerine sarıldılar. Hakan durmadan ağlıyordu. Aslı ona moral veriyor "bir şeyin kalmayacak, korkma!" diye teselli vermeye çalışıyordu. Hemşire, Hakan'a sakinleştirici iğne yaptı ve Hakan rahat bir uykuya daldı. Aslıda babasının yanına eve gitti. Annesi iyi idi, kolundaki kırık alçıya alınmıştı ve oldukça rahattı.

Bir kaç saat sonra Aslı tekrar hastaneye geldiğinde Hakan'ı kendine gelmiş buldu. Hakan "yıkılan villanın tuğlaları arasında sıkışıp kaldığımda, Aslı beni kurtar diye sana bağırdığımı hatırlıyorum ama sesimi ulaştıramadım. Sonra ne olduğumu hatırlamıyorum. Sonrasında da kendimi burada buldum. Sizi dün tanımıştım ve yine ilk yanımda olan sizsiniz. Ne kadar teşekkür etsem azdır. Annem ve babamdan bir haber alamıyorum, ne yapmalıyım Allah'ım ne yapmalıyım?" diyordu Hakan.

Sonraki gün hastanede yatağa çok ihtiyaç olduğu için Aslı annesini eve getirmişti. Hastanede daha acil hastalara yer açılmalıydı çünkü. Yıkılmayan tek katlı evlerinde annesine babasına bakıyor ve yaralılara dua ediyordu. Üç gün sonra Hakan'a bakmaya gittiğinde, Hakan annesinin babasının öldüğünü ev-araba neleri varsa yerle bir olduğunu Aslı'ya anlatırken "Aslı bu gece hep bana o gün söylediklerini hatırladım. Ben ne kadar da büyük konuştum, bir kaç saniyede her şeyim gitti. Hiç bir şeyim ve hiç kimsem kalmadı. Rabbim beni affetsin sen de affet, ne olursun beni yalnız bırakma" dedi. Bunları duyan Aslı ağlamaya başlamış Hakan'a sıkıca sarılmıştı. Hakan'a söz verdi ve iyileşince onu bırakmadı. Annesine babasına durumu anlattı ve Hakan'a sahip çıktılar. İlerleyen günlerde de bu arkadaşlığı beraberliğe çevirdiler. O günü ve anılarını hiç unutmadan birbirlerine güç vererek yaşamlarına devam ettiler.

Halil Aktas 10 Nisan 2010